

slušný. Tuto příslušnost má vymáhající věřitel soudu povolujícímu exekuci prokázati v návrhu, ježto je to podmínkou povolení exekuce (§ 55 druhý odstavec ex. ř.). Soud povolující exekuci zkoumá příslušnost cizozemského soudu podle tuzemského práva samostatně, nejsa vázán názorem cizozemského soudu o jeho příslušnosti. Vymáhající věřitel v návrhu na exekuci neprokázal příslušnost německého soudu podle § 88 první odstavec j. n. a podle § 101 j. n., na které se odvolával. Onen předpis stanoví příslušnost podle smluveného splniště, kterážto smlouva musí býti prokázána listinou. Z rozsudku německého soudu však neplyne, že splniště bylo ujednáno buď při smlouvě o zápůjčku a zřízení hypoteky nebo při jejím převzetí povinným a že to bylo listinou prokázáno. Zákonné splniště, o které opřel příslušnost německý soud, nemůže opodstatniti příslušnost podle tuzemského práva, najmě příslušnost podle § 88, první odstavec, j. n. Nezáleží proto na tom, zda povinný převzal s dluhem a s hypotekou i závazek plniti tam, kde byl povinen plniti původní dlužník jako v zákonném splništi, aniž na tom nezáleží, zda podle §§ 905 a 1420 obč. zák. měl býti podle zákona dluh splacen v Drážďanech. Ani na tom nesejde, zda se odvolací soud ocitl v rozporu se spisy, převzav zjištění prvního soudu, že povinný převzal dluh i jako osobní dlužník, a při tom nevyvrací odvolací vývody v tom směru uplatněné. Není ani třeba se zabývati tím, zda určovací žaloba o zhodnocení pohledávky nebo hypoteky podle německého práva je žalobou ze smlouvy o určení, splnění, zrušení nebo náhradu pro nesplnění ve smyslu § 88 první odstavec j. n., či zda jde o zákonný nárok na zhodnocení (obligatio ex lege), který o sobě ze smlouvy samé ještě neplyne. Rovněž není vůbec opodstatněna příslušnost německého soudu podle § 101 j. n. Tam jest stanoveno sudiště vzájemnosti. To podle tuzemského práva jest dáno tehdy, když v jiném státním území jsou pro tuzemce připuštěny civilní žaloby před soudy, kterým by podle jurisdikční normy pro ně nenáležela žádná nebo jen omezená příslušnost. Sudiště to, jak plyne z uvedeného předpisu i z povahy věci, jest omezeno na příslušníky cizího státu, jenž stejně postupuje proti příslušníkům československého státu, z čehož nelze dovoditi uznání příslušnosti cizozemského soudu, pokud jde o zdejší příslušníky. Nelze proto vůbec o § 101 j. n. opřítí příslušnost cizozemského soudu k vydání exekučního titulu závazného pro zdejší soudy.

Čís. 11996.

O nároku podle § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 nelze rozhodovati v řízení nesporném, nýbrž jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R II 216/32.)

Soud první stolice vyhověl návrhu nemanželského dítěte, by manželce nemanželského otce bylo uloženo platiti navrhovateli výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a vyvrátil výtku zma-

tečnosti podle § 41 d) zák. čís. 100/1931 tím, že podle obdoby § 166 obč. zák. jest o návrhu jednati v řízení nesporném, ježto nemanželské otcovství bylo uznáno.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odkázal navrhovatele na pořad práva.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. jest ustanovení tohoto zákona užití jen, má-li podle zákonných předpisů býti postupováno v soudním řízení nesporném. Tím je řečeno, že soudce má zahájit nesporné řízení jen v případech, jež zákonný předpis buď výslovně buď nepřímou slovy, že soud má postupovati »z úřadu« a pod. odkazuje do nesporného řízení. Jde o případ § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 z roku 1931 sb. z. a n., jak rekursní soud výslovně uvádí a jak z poručníkovy návrhu a z celého řízení plyne, o němž ani tento zákon ani jiné zákonné předpisy neustanovují, že je ho řešiti v řízení nesporném. Naopak z ustanovení § 16 I. dílčí novely k obč. zák., podle něhož o nároku nemanželského dítěte proti otci na výživné jest rozhodnouti v řízení nesporném jen, když otcovství bylo uznáno, kdežto jinak je rozhodovati v řízení sporném, plyne, že o takovémto nároku, který si činí nemanželské dítě proti třetí osobě, může býti rozhodováno jen pořadem práva. Ano bylo v souzeném případě rozhodnuto o takovémto nároku v řízení nesporném, je celé řízení i usnesení obou soudů zmatečné podle § 41 d) zákona z 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. a právem to rekurentka podle § 46 odstavec (2) zákona vytýká.

Čís. 11997.

Jde o zahájenou rozepři, třebas byly v pozdější žalobě o rozvod manželství od stolu a lože uplatňovány jako důvod rozvodu časově a věcně jiné skutkové okolnosti, než v dřívější žalobě.

(Rozh. ze dne 15. října 1932, R II 382/32.)

Žalobu manželky na manžela o rozvod manželství od stolu a lože, zadanou na soudě dne 26. června 1931, soud své stolice odmítl pro překážku zahájeného sporu, ježto za ústního jednání vyšlo na jevo, že žalobkyně podala dne 15. dubna 1925 na žalovaného žalobu o rozvod manželství a o výživné Ck VIII 152/25, žaloba byla žalovanému doručena a že takto zahájený spor dosud ukončen není, ježto žalovaný nepodal dosud žalobní odpověď a žalobkyně ani žalobu zpět nevzala, ani nenavrhlá rozsudek pro zmeškání. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by jednal ve věci samé. **Důvody:** Překážka pře zahájené je odůvodněna, je-li tu totožnost stran a totožnost nároku podle žalobního návrhu a podle právního důvodu žaloby. I kdyby tu byl též právní důvod co do právní konstrukce, o který se opírá nová žaloba, nelze mluvit o totožnosti nároku, jsou-li tvrzeny jiné skutečnosti, z nichž se nárok dovozuje. Právě o to